

За тая цѣль тя изпрати, слѣдъ извѣстната нота на графа Дерби отъ 19 май 1876 год., флотата си въ Безикската бухта подъ командата на адмирала Друмонда, за да пази правата на султана. Реформитѣ, изложени въ меморандума, останаха мъртва буква, а той самъ поради отказа на Англия, не произведе нужното впечатление върху портата. Въ това врѣме избухна дворцовата революция, която свали Абдулъ Азиса и възкачи на трона Мурада V, слѣдъ като първиятъ бѣ убитъ насилствено. Звѣрствата и ужаситѣ въ Босна и Херцеговина прѣминаха въ България. Прѣзъ лѣтото на 1876 г. избухна и Сръбско-турската война. Руското правителство отъ ново напомни на великитѣ сили да взематъ мѣрки противъ изтрѣблението на християнското население и за обезпечението на европейския миръ, а тъй като на това прѣчеше най-много Англия, то Петербургскитѣ кабинетъ положи всичкитѣ усилия да я убѣди за въ полза на освободителното дѣло. Прѣзъ юний 1876 година на лорда Дерби се направиха най-разнообразни прѣдложения отъ Петербургъ за умиротворението на изтокъ, въ които руситѣ напиреха най-много върху създаването на малки автономни княжества въ Балканския полуостровъ (Сѣверна България, Южна България и Македония). Но на всичко това консервативниятъ лордъ отговори, че борбата между християни и мюсюлмани трѣбва да се продължи, за да се види кой ще излѣзе побѣдителъ. Англия не искаше и да чуе за автономнитѣ княжества, защото не било пролѣто достатъчно кръвь и не било извѣстно, да ли успѣхътъ ще бѣде на страната на християнитѣ. Впрочемъ, противъ автономията на Босна и Херцеговина бѣше и Австрия. Слѣдъ всичко това дойде срѣщата на императоритѣ Александъръ II и Францъ Иосифъ въ бохемския гра-